

Det, der gør sig specielt gældende omkring det aktuelle, er jo, som også hr. Knud Enggaard fra Venstre var inde på, at det er en lidt speciel måde, denne sag er opstået på. Regeringen kunne jo med fordel enten have orienteret eller i fortlighed sendt et aktstykke over til Folketingets Finansudvalg, hvis man gerne ville bevare elementet af overraskelse og gavmildhed og velvilje på topmødet, sådan at der kunne være tale om en afsløring af, at nu ønskede Danmark at eftergive denne milliard kroner. Det kunne man have gjort, men i stedet for var det efterfølgende, at man skulle oversende aktstykket og få en bevilling.

Det blev så hævdet offentligt, at man havde sikret sig politisk opbakning til at eftergive denne milliard kroner, og dér er jeg altså nødt til at gøre opmærksom på, at der i vores grundlov ikke er nogen som helst paragraffer, der beskriver, at hvis man har et politisk flertal for et eller andet og har nogle underhåndstilkendegivelser, så kan man disponere. Nej, dér er det altså sådan, at man må gå den helt korrekte vej gennem Folketingets Finansudvalg og bede om at få mandat til det, man i øvrigt har påtænkt.

Jeg er også enig med hr. Knud Enggaard i, at det vil være fornuftigt at få sagen behandlet i Udenrigsudvalget, hvor man bl.a. jo så også kan få diskuteret de betydelige problemer, der er omkring Danmarks samarbejde med Nicaragua. Nicaragua er et af de lande, der nu skal have eftergivet gæld.

Nicaragua er nok et godt eksempel på, hvad de penge i sin tid er gået til. Mange af de penge, som Danmark har lånt til disse lande, er blevet brugt til at købe våben for, de er blevet brugt til at holde totalitære regimer ved magten, de er blevet brugt til at undertrykke befolkninger. Dér må hr. Bruno Jerup fra Enhedslisten have en grim smag i munden ved at vide, at med eftergivelsen af denne gæld giver Danmark ikke bare økonomisk syndsforladelse, men er også med til at acceptere, at pengene har været med til at holde liv i totalitære regimer og til at undertrykke befolkningerne i landene; det accepterer man så også, for pengene er jo eftergivet, og den måde, man har disponeret over pengene på og har været med til at hælde milliarder i de store våbenleverandører og dødens købmænd, er Enhedslisten altså også nu med til at konfirmere.

Det er jo sådan, at når man ser på de programsamarbejdslande, Danmark har, og på de lande, der er på listen i aktstykket, så er det jo

marxistiske, totalitære regimer for hovedpartens vedkommende. Det er altså det, som det danske Folketing tilsyneladende mener at danske skatteydere skal være med til at understøtte. Det mener vi ikke danske skatteydere skal gøre.

Spørgsmålet er så, hvordan danske skatteydere bliver stillet, hvis denne bevilling bliver gennemført. Man hævder fra regeringens side, at der slet ikke er nogen penge med i spillet, for hvis landene havde efterbetalt gældsposterne, så ville pengene ikke være blevet godskrevet de danske skatteydere. Nej, så har man en automatik, som går ud på, at pengene enten igen bliver udlånt eller, hvad der har været tilfældet siden 1988, foræret væk til andre lande. Dette er jeg såmænd godt bekendt med, for vi har tidligere, tilbage i 1987-88, haft en aktstykkedebat i Folketingssalen om netop det princip, men fordi man gør det, er det jo ingen forklaring, det er ikke engang en undskyldning over for de danske skatteydere, som på den måde skal holde for nok en gang.

De danske skatteydere har jo i form af de årlige bevillinger på finansloven måttet slippe 8-9 mia. kr., som vi er oppe på i øjeblikket, i årlig ulandsbistand. Jeg vil sige til hr. Bruno Jerup, at det synes vi ikke er acceptabelt. Man kan jo spørge den danske befolkning, de titusinder af danskere, som ikke har noget sted at bo, dem, der må varme sig med udluftningen fra Folketingets varmekanaler, posedamer osv., om de synes, at Danmark er et rigt land. Svaret er: Selvfølgelig er det ikke det.

Så længe vi ikke er i stand til at fjerne ventelisterne på vores sygehuse, sørge for, at vores ældre får ordentlig hjemmehjælp osv., nogle af alle de ting, som jeg også forstår at Enhedslisten går ind for, så er vi ikke et rigt land; så har vi ikke råd til at være så gavmilde og forære bort til højre og venstre; og da slet ikke, når vi efterfølgende i statsrevisorrapporter må konstatere, at pengene er gået til meget kritisable formål, og at den befolkning og de fattige mennesker, vi troede vi hjalp, aldrig har fået pengene. De er gået til alle mulige korrupte politikere og embedsmænd rundt omkring i landene plus nogle danske firmaer, som jeg ikke skal kalde korrupte, men som har nydt godt af, at der har været løse penge fra Danida. Det er det, pengene i virkeligheden er gået til, og slet ikke til at hjælpe fattige mennesker rundt omkring i verden.

Jeg havde ingen forventning om, at vores beslutningsforslag ville nyde fremme, men er